

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl soudcem JUDr. Simonou Pittermannovou ve věci

žalobce: **Revírní bratrská pokladna, zdravotní pojišťovna, IČO 47673036**
sídlem Michálkovická 108, 710 15 Slezská Ostrava

proti
žalovanému: **Ing. Lee Louda**
sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka: Správa pohledávek OKD, a.s.
IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná - Doly
zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

o určení pořadí pohledávky

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

takto:

I. Návrh, aby soud určil, že pohledávka ve výši 1 200 700 Kč z titulu platebního výměru ze dne 9. 5. 2016 č.j. 200.16.0001-02/1 je pohledávkou za majetkovou podstatou, **se zamítá**.

II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 892,84 Kč k rukám advokáta žalobce, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 6. 6. 2017, ve znění podání ze dne 14. 2. 2018, se žalobce domáhal, aby soud určil, že pohledávka žalobce ve výši 1 200 700 Kč z titulu platebního výměru ze dne 9. 5. 2016 č.j. 200.16.0001-02/1 je pohledávkou za majetkovou podstatou. Žalobce tvrdil, že jeho pohledávka je podle ust. § 168 odst. 2 písm. e) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon – dále jen „insolvenční zákon“) pohledávkou za majetkovou podstatou, když z ust. § 45 odst. 8 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění vyplývá, že přírážka k pojistnému na veřejném zdravotním pojištění za opakovaný výskyt pracovních úrazů představuje pojistné a pohledávka žalobce vznikla po rozhodnutí o úpadku dlužníka dne 26. 5. 2016, kdy platební výměr nabyl právní moci. Přírážka k pojistnému je sice fakultativním plněním, ale pouze do doby vydání příslušného platebního výměru. Žalovaný se mýlí, pokud se domnívá, že povinnost zaplatit přírážku k pojistnému vznikla dlužníkovi již k 1. 1. následujícího roku, neboť pokud by nebyl platební výměr vydán, dlužníkovi by povinnost uhradit přírážku k pojistnému nevznikla.
2. Žalovaný postavil svou obranu na tvrzení, že přírážka k pojistnému není pohledávkou za majetkovou podstatou, neboť není uvedena ve výčtu pohledávek za majetkovou podstatou v ust. § 168 insolvenčního zákona a nejedná se ani o pohledávku s obdobným charakterem. Povinnost platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění vzniká ze zákona, nikoliv jako v případě přírážky až na základě rozhodnutí zdravotní pojišťovny. Přírážka byla navíc vyměřena za opakovaný výskyt pracovních úrazů v roce 2015, výměr mohl být vystaven žalobcem kdykoli v období od 1. 1. 2016 do 30. 6. 2016. Pohledávku nelze považovat za nárok, který vznikl nově až v průběhu insolvenčního řízení, ale naopak se jedná o nárok, který vznikl v průběhu celého roku 2015. Platební výměr vydaný až dne 9. 5. 2016 má deklaratorní povahu a pouze individualizuje zákonem stanovené povinnosti.
3. Soud provedl důkaz insolvenčním spisem Krajského soudu v Ostravě vedeným pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016:
 - Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“) dne 3. 5. 2016 zahájil insolvenční řízení ve věci dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s. (dále jen „dlužník“) (zjištěno z vyhlášky ze dne 3. 5. 2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-A2).
 - Dne 9. 5. 2016 insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a insolvenčním správcem ustanovil žalovaného (zjištěno z usnesení ze dne 9. 5. 2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-A19).

- Dne 12. 8. 2016 insolvenční soud potvrdil usnesení schůze věřitelů ze dne 11. 8. 2016, kterým byla povolena reorganizace dlužníka (zjištěno z usnesení ze dne 12. 8. 2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-B181).
 - Usnesením ze dne 26. 5. 2017 uložil insolvenční soud žalobci, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci usnesení podal u insolvenčního soudu žalobu na určení pořadí uplatněné pohledávky ve výši 1 200 700 Kč z titulu platebního výměru ze dne 9. 5. 2016. Usnesení nabylo právní moci dne 26. 5. 2017 (zjištěno z usnesení ze dne 26. 5. 2017 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-B304).
 - Dne 11. 10. 2017 schválil insolvenční soud reorganizační plán dlužníka. Usnesení nabylo právní moci dne 6. 2. 2018 (zjištěno z usnesení ze dne 11. 10. 2017 č.j. KSOS 10525/2016-B357).
4. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že předmětná žaloba byla soudu doručena dne 6. 6. 2017, insolvenční řízení dlužníka dosud trvá a úpadek dlužníka je řešen reorganizací.
 5. Dále soud provedl důkaz platebním výměrem ze dne 9. 5. 2016 č.j. 200.16.00001-02/1 z kterého zjistil, že žalobce uložil dlužníkovi povinnost zaplatit přírážku k pojistnému na zdravotní pojištění ve výši 1 200 700 Kč z důvodu opakovaného výskytu pracovních úrazů v roce 2015.
 6. Z výše provedeného dokazování dospěl soud k tomuto skutkovému závěru:
 - Dne 9. 5. 2016 zjistil insolvenční soud úpadek dlužníka. Platebním výměrem vydaným téhož dne (9. 5. 2016) uložil žalobce dlužníkovi povinnost zaplatit přírážku k pojistnému na zdravotní pojištění ve výši 1 200 700 Kč z důvodu opakovaného výskytu pracovních úrazů v roce 2015. Usnesením insolvenčního soudu ze dne 26. 5. 2017 byl žalobce vyzván k podání žaloby na určení pořadí jeho pohledávky ve výši 1 200 700 Kč vzniklé z titulu platebního výměru ze dne 9. 5. 2016. Žalobce podal předmětnou žalobu na určení pořadí pohledávky proti insolvenčnímu správci dlužníka dne 6. 6. 2017.
 7. Na zjištěný skutkový stav navázal soud právním hodnocením.
 8. K přípustnosti žaloby:
 9. Podle ust. § 203a insolvenčního zákona v pochybnostech o tom, zda pohledávka uplatněná věřitelem podle § 203 je pohledávkou za majetkovou podstatou nebo pohledávkou postavenou jí na roveň anebo pohledávkou, která se v insolvenčním řízení neuspokojuje (§ 170), uloží insolvenční soud i bez návrhu věřiteli, který ji uplatnil, aby do 30 dnů podal u insolvenčního soudu žalobu na určení pořadí uplatněné pohledávky; na návrh insolvenčního správce tak učiní vždy. Žaloba musí být vždy podána proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba o určení pořadí pohledávky uplatněné jako pohledávka za majetkovou podstatou nebo jako pohledávka postavená na roveň pohledávce za majetkovou podstatou ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu nebo není-li žalobě vyhověno, považuje se podání, jímž věřitel takovou pohledávku uplatnil, za přihlášku pohledávky a uspokojení pohledávky jako pohledávky za majetkovou podstatou nebo pohledávky postavené jí na roveň je v insolvenčním řízení vyloučeno. Nedojde-li žaloba o určení pořadí pohledávky, která se v insolvenčním řízení neuspokojuje, ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu nebo není-li žalobě vyhověno, je uspokojení takové pohledávky v insolvenčním řízení vyloučeno (odst. 1). Řízení o žalobě podle odstavce 1 je incidenčním

sporem podle § 159 odst. 1 písm. a); ustanovení o popření pořadí přihlášené pohledávky platí obdobně (odst. 2).

10. Insolvenční soud vyzval žalobce k podání žaloby usnesením ze dne 26. 5. 2017 a žalobce podal žalobu na určení pořadí předmětné pohledávky dne 6. 6. 2017. Žaloba byla podána v souladu s ust. § 203a odst. 1 insolvenčního zákona v zákonné lhůtě 30 dnů od vydání usnesení insolvenčního soudu proti insolvenčnímu správci dlužníka. Žaloba je přípustná.
11. K určení pořadí pohledávky:
12. Podle ust. § 1 písm. a) insolvenčního zákona insolvenční zákon upravuje řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů.
13. Podle ust. § 5 insolvenčního zákona spočívá insolvenční řízení zejména na těchto zásadách: a) insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů; b) věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti (...)
14. Podle ust. § 168 jsou pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po zahájení insolvenčního řízení nebo po vyhlášení moratoria, a) náhrada hotových výdajů a odměna předběžného správce; to neplatí, byl-li předběžný správce ustanoven insolvenčním správcem, b) náhrada nutných výdajů a odměna likvidátora dlužníka jmenovaného soudem a správce podniku dlužníka za součinnost poskytnutou předběžnému správci nebo insolvenčnímu správci, c) náhrada nutných výdajů a odměna členů a náhradníků věřitelského výboru, d) náhrada zálohy na náklady insolvenčního řízení, jestliže ji v souladu s rozhodnutím insolvenčního soudu zaplatila jiná osoba než dlužník, e) pohledávky věřitelů vzniklé za trvání moratoria ze smluv podle § 122 odst. 2, f) pohledávky věřitelů z úvěrového financování (odst. 1). Pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, jsou a) hotové výdaje a odměna insolvenčního správce, b) náklady spojené s udržováním a správou majetkové podstaty dlužníka, c) náhrada nutných výdajů a odměna likvidátora, osoby v postavení obdobném postavení likvidátora a odpovědného zástupce za činnost prováděnou po rozhodnutí o úpadku, d) náhrada hotových výdajů a odměna znalce ustanoveného insolvenčním soudem za účelem ocenění majetkové podstaty, e) daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty, f) pohledávky věřitelů ze smluv uzavřených osobou s dispozičními oprávněními, s výjimkou smluv uzavřených dlužníkem po schválení oddlužení, g) pohledávky věřitelů ze smluv, které se podle tohoto zákona považují za smlouvy, jejichž splnění osoba s dispozičními oprávněními neodmítla, jestliže se týkají plnění poskytnutého věřiteli dlužníku po zahájení insolvenčního řízení; to neplatí pro pohledávky, které se týkají plnění poskytnutého věřiteli za trvání oddlužení, h) pohledávky věřitelů odpovídající právu na vrácení plnění ze smluv, které se podle tohoto zákona považují za smlouvy, jejichž splnění osoba s dispozičními oprávněními odmítla, jestliže se týkají plnění poskytnutého věřiteli dlužníku v době od zahájení insolvenčního řízení do dne, kdy podle tohoto zákona nastaly účinky

odmítnutí; to neplatí pro pohledávky, které se týkají plnění poskytnutého věřiteli za trvání oddlužení, i) úroky podle § 171 odst. 4, j) náhrada hotových výdajů osob, které poskytly insolvenčnímu správci součinnost, k) další pohledávky, o nichž tak stanoví tento zákon (odst. 2). Není-li dále stanoveno jinak, pohledávky za majetkovou podstatou se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku (odst. 3).

15. „Účelem úpadkového práva je uspořádání majetkových vztahů vyplývajících zejména z podnikatelského nezdaru (vyjma oddlužení). Jednou z hlavních zásad insolvenčního řízení podle [insolvenčního zákona](#) (a obecně úpadkového práva) je, že nároky obecných věřitelů (nezajištěných věřitelů) jsou uspokojovány podle principu *pari conditio creditorum* (*pari passu*), který je ve své podstatě vyjádřen v ustanovení § 1 písm. a) a ustanovení § 5 písm. b) insolvenčního zákona. Pravidlo, podle kterého se obecní věřitelé uspokojují na zásadně poměrném principu, je založeno na předpokladu, že takto by se nezajištění věřitelé shodli, kdyby se předem domluvili na způsobu uspokojení jejich pohledávek pro případ dlužníkovy úpadku za současného předpokladu, že žádný z nich neví, jak (a zda vůbec) bude jeho pohledávka uspokojena v individuálně vedených vykonávacích (exekučních) řízeních.¹³ Insolvenční právo se nejen u nás, ale i v zahraničí od této zásady (*pari passu*) odchyluje a umožňuje preferovat některé z nezajištěných „předinsolvenčních“ pohledávek (§ 169 insolvenčního zákona).¹⁴ Zpravidla jde o pracovníprávní pohledávky dlužníkůvých bývalých nebo současných zaměstnanců a o pohledávky na výživném (§ 169 odst. 1 písm. a) až c) insolvenčního zákona), u kterých je takový postup omluvitelný ze sociálních důvodů. Preference jiných pohledávek je zdůvodněna snahou zajistit co nejvyšší uspokojení věřitelů nebo snahou předejít úpadku dlužníka vůbec (§ 169 odst. 1 písm. f) a g) insolvenčního zákona). Samostatnou kategorii „preferenci“ představují pohledávky státu. V odborných kruzích není sporu o tom, že čím rozsáhlejší je výčet prioritních pohledávek, které sledují spíše politické nebo sociální cíle, tím větší újma je způsobena ostatním věřitelům. Nižší míra uspokojení věřitelů v případě insolvence dlužníka odrazuje potenciální subjekty od vstupu na český trh. V souvislosti s prioritními pohledávkami jsou jako problematické zmiňovány nejčastěji právě pohledávky státu, které jsou prioritními spíše z politických, než z racionálních důvodů (§ 168 odst. 1 písm. e) insolvenčního zákona). I v tomto případě platí, že jde zásadně o mimosmluvní pohledávky; stejně je tomu u pohledávek na náhradu škody, u kterých však veřejný zájem odůvodňuje prioritní postavení pouze ve vztahu k pohledávkám věřitelů na náhradu škody způsobené na zdraví. Připouští-li úpadkové právo prioritní postavení některých pohledávek, je nerybnutelné, aby byl jejich výčet taxativní a aby právní úprava neumožňovala rozšiřování toho výčtu jinými zákony. Opačný postup by odporoval zásadě transparentnosti a předvídatelnosti úpadkového práva a způsoboval by značnou nestabilitu tržního prostředí (na úkor ekonomické stability a růstu). Všeobecně se proto doporučuje tuto otázku jasně vymezit a ujistit tak věřitele o jejich právech v čase vstupu do závazkových vztahů s dlužníkem. Tímto směrem jde i předkládaný návrh, který je motivován snahou vyloučit přednostní uspokojování pohledávek zaváděním zvláštních norem mimo insolvenční rámec. Ministerstvo spravedlnosti se staví negativně ke snahám o rozšíření taxativního výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim na roveň postaveným vyjmenovaných v ustanovení § 168 a § 169 insolvenčního zákona. Tento výčet byl předmětem důkladných diskusí již při samotné přípravě insolvenčního zákona. Poslední vývoj v otázce prioritního postavení pohledávek v zahraničí má spíše tendenci obecně omezovat jejich počet nebo od úpravy prioritních pohledávek, až na nepatrné výjimky, zcela upustit. V tomto ohledu je nejdále Německo, které již v roce 1999 provedlo reformu úpadkového práva, kterou absolutně opustilo institut prioritních pohledávek a všechny pohledávky nezajištěných věřitelů jsou uspokojovány na principu *pari passu* (prioritu pozbyly i pohledávky státu, a to zásadně s cílem zajistit co nejvyšší uspokojení nezajištěných věřitelů v souladu s uvedeným principem).“ (Důvodová zpráva k zákonu č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů).

16. Podle ust. 45 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění (dále jen „ZZP“) příslušná zdravotní pojišťovna může vyměřit přírážku k pojistnému zaměstnavateli, u něhož došlo v uplynulém kalendářním roce k opakovanému výskytu pracovních úrazů nebo nemocí z povolání ze stejných příčin a v důsledku toho i ke zvýšení nákladů na zdravotní služby, s výjimkou těch pracovních úrazů nebo nemocí z povolání, jejichž příčina je nezjištěna nebo k nimž došlo ohrožením zvířaty nebo přírodními živly anebo v důsledku protiprávního jednání třetích osob (odst. 1). Příslušná zdravotní pojišťovna vyměří zaměstnavateli podle odstavce 1 přírážku k pojistnému až do výše 5 % z podílu na jím hrazeném pojistném všech zaměstnanců (odst. 2). Platební výměr na přírážku k pojistnému za kalendářní rok lze vystavit nejpozději do 30. června kalendářního roku následujícího po roce, v němž došlo ke skutečnostem uvedeným v odstavci 1. Přírážka k pojistnému se platí jednorázově na účet příslušné zdravotní pojišťovny (odst. 3). Pokud jde o splatnost přírážky k pojistnému, způsob jejího placení, její vymáhání, promlčení a vrácení přeplatku na přírážce k pojistnému, postupuje se stejně jako u pojistného (odst. 6).
17. Mezi základní zásady insolvenčního řízení patří podle ust. § 5 insolvenčního zákona zásada vést insolvenční řízení tak, aby žádný z věřitelů nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn. K této zásadě se několikrát vyjádřil také Nejvyšší soud České republiky, který ve svých rozhodnutích zdůraznil, že nelze bezdůvodně zvýhodňovat některé věřitele na úkor ostatních věřitelů (srovnej s rozhodnutími Nejvyššího soudu České republiky – sp.zn. 29 ICdo 98/2015 ze dne 31. 10. 2017, sp.zn. 29 ICdo 15/2017 ze dne 27. 2. 2018). Zákonodárce však v ust. § 168 insolvenčního zákona stanovil výjimky z této zásady, když vybral pohledávky, které se v insolvenčním řízení uspokojují vždy a v plné výši. Jedná se o tzv. pohledávky za majetkovou podstatou, které jak uvádí výše citovaná důvodová zpráva, zákonodárce preferoval především ze sociálních důvodů a politických důvodů.
18. Aby se mohlo jednat o pohledávku za majetkovou podstatou, musí být splněny podmínky uvedené v ust. § 168 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona. Pohledávka musí vzniknout v určité fázi insolvenčního řízení (časová podmínka) a musí se jednat o jednu z taxativně uvedených pohledávek, neboť výčet pohledávek za majetkovou podstatou nelze žádným způsobem rozšiřovat. V ust. § 168 odst. 2 písm. e) je stanoveno, že pohledávkou za majetkovou podstatou je také pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pokud vzniklo po rozhodnutí o úpadku dlužníka. Žalobce se domnívá, že jeho pohledávka z titulu platebního výměru, kterým žalobce uložil dlužníkovi povinnost zaplatit přírážku k pojistnému za opakovaný výskyt pracovních úrazů v roce 2015, je pohledávkou za majetkovou podstatou právě podle ust. § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona. Podle ust. § 45 odst. 1, 2 ZZP může zdravotní pojišťovna vyměřit přírážku k pojistnému zaměstnavateli, u něhož došlo v uplynulém kalendářním roce k opakovanému výskytu pracovních úrazů nebo nemocí z povolání ze stejných příčin a v důsledku toho i ke zvýšení nákladů na zdravotní služby, přičemž zdravotní pojišťovna vyměří přírážku až do výše 5 % z podílu na jím hrazeném pojistném všech zaměstnanců. Tento platební výměr může pojišťovna vystavit nejpozději do 30. června kalendářního roku následujícího po roce, v němž došlo k výskytu opakovaných pracovních úrazů u zaměstnavatele podle ust. § 45 odst. 3 ZZP. Přírážka k pojistnému má sice podle znění ust. § 45 odst. 1 ZZP charakter pojistného na veřejné zdravotní pojištění, avšak toto pojistné (přírážku k pojistnému) může zdravotní pojišťovna vyměřit již od 1. 1. do 30. 6. následujícího roku. Jinak řečeno předpoklady pro vznik nároku na zaplacení přírážky k pojistnému jsou splněny již 1. 1. následujícího roku. V tomto případě mohl žalobce vystavit platební výměr před úpadkem dlužníka již dne 1. 1. 2016.

Vzhledem k tomu, že není splněna časová podmínka vzniku pohledávky za majetkovou podstatou, když podmínky pro vznik přírážky k pojistnému byly splněny již dne 1. 1. 2016, nelze pohledávku považovat za pohledávku za majetkovou podstatou. Žalobce mohl platební výměr vydat před úpadkem dlužníka, avšak pouze z vlastní vůle vyměřit přírážku k pojistnému až dne 9. 5. 2016, kdy bylo insolvenční soudem vydáno rozhodnutí o úpadku dlužníka.

19. V předmětné věci je třeba při posouzení pořadí pohledávky zohlednit základní zásadu insolvenčního řízení bezdůvodně nezvýhodňovat některé věřitele na úkor jiných a závěry výše citované judikatury Nejvyššího soudu. Pokud bychom dospěli závěru, že pohledávka žalobce je pohledávkou za majetkovou podstatou dlužníka, znamenalo by to, že by zdravotní pojišťovny v případě přírážky k pojistnému mohly po zahájení insolvenčního řízení čekat až do rozhodnutí o úpadku dlužníka (nejpozději do 30. 6. následujícího roku) a poté uložit dlužníkovi platebním výměrem povinnost zaplatit přírážku k pojistnému. Takový postup není v souladu s insolvenčním zákonem, který je ovládán zásadou rovného postavení věřitelů a poměrného uspokojení jejich pohledávek. Pojišťovny nemohou být takto zvýhodněny oproti jiným věřitelům dlužníka. Soud nezpochybňuje preferenci některých pohledávek uvedených v ust. § 168 insolvenčního zákona, avšak k závěru o tom, že pohledávka je zapodstatová by mělo vést posouzení okolností vzniku konkrétní pohledávky a zkoumání nároku podle zvláštních právních předpisů, které by nezpochybnitelně vedlo k závěru, že zvýhodnění věřitele této pohledávky je v souladu s insolvenčním zákonem a jeho zásadami.
20. Soud dospěl k závěru, že pohledávka žalobce ve výši 1 200 700 Kč z titulu platebního výměru ze dne 9. 5. 2016 č.j. 200.16.0001-02/1 není pohledávkou za majetkovou podstatou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.
21. Podle ust. § 163 insolvenčního zákona o nákladech incidenčního sporu a jejich náhradě rozhodne insolvenční soud v rozhodnutí o incidenčním sporu, a to podle ustanovení občanského soudního řádu, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak. Náhrada nákladů incidenčního sporu je zvláštní pohledávkou, na kterou se nevztahuje § 170 písm. f).
22. Podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
23. V řízení měl plný úspěch žalovaný a má tak právo na náhradu nákladů řízení dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Jelikož se jedná o věc rozhodovanou v insolvenčním řízení, považuje se za tarifní hodnotu částka 50 000 Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů (dále jen „vyhláška“). Podle ust. § 7 bod 5 vyhlášky činí mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby částku 3 100 Kč. V tomto případě náleží žalovanému odměna za 3 úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, vyjádření ze dne 28. 8. 2017 a za účast při jednání soudu dne 12. 4. 2018) dle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky ve výši 9 300 Kč. Žalovanému náleží náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za 1 úkon právní služby dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky, tj. 900 Kč za 3 úkony. Dále žalovanému náleží náhrada ztráty času za cestu z Brna do Ostravy a zpět k soudnímu jednání dne 12. 4. 2018 ve výši 800 Kč (8 půlhodin po 100 Kč) dle ust. § 14 odst. 1 písm. a) a ust. § 14 odst. 3 vyhlášky a náhrada cestovného za cestu k soudnímu jednání z Brna do Ostravy a zpět osobním automobilem reg.z. 8B23739 při celkové vzdálenosti 344 km, náhrady za použití vozidla 4 Kč/1km, při průměrné

spotřebě 7,4 l/100km a ceně pohonné hmoty (motorové nafty) 28,80 Kč/l, tj. v celkové výši 2 134,58 Kč dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. Právní zástupce žalovaného předložil soudu v souladu s ust. § 14a vyhlášky osvědčení o registraci k DPH, proto se k částce skládající se z odměny a hotových výdajů připočte DPH ve výši 21 %, které činí 2 758,26 Kč. Žalovanému vznikl nárok na náhradu nákladů řízení v celkové částce 15 892,84 Kč.

24. Dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. platí, že zastupoval-li advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátovi. V tomto případě byl žalovaný zastoupen advokátem, proto soud uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení k rukám jeho právního zástupce. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto dle ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř., když nebyly shledány okolnosti, na základě kterých by byla pariční lhůta prodloužena, případně stanoveno, že plnění se bude dít ve splátkách.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15-ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.).

Ostrava 19. dubna 2018

JUDr. Simona Pittermannová v. r.
soudce